

מחול גבי אלדו

מות גיבורים

"ممותות" של אוחד נהרין היא יצירה נפלאה, צורפה, נקייה מכל פועל או רגע שאין בו צורך. ורקניו הצעועים והמרחיבים מפליאים לעשوت בריקוד מלא עד גודתו העוסק בהיעדרות

"ממותות". מרגש עד בכי

יצחק הילוי רוקד לאורך המסלול, עוזר מדי פעם ליריד, כמעט נוגע עץ לא, כמו במסלולים מקבילים, קרובים. הוחלה מתעלמת מן הנוכחות האחרת, כאילו שאינה קיימת. לקל מזיקה המגעה מרוחק, כמעט בלתי נשנית, ממי שימואק רוקדת סולו. בלב אני מכנה אותו רעיס ריקחיהם. והריקוד על מה שנעדר, והוא מלעד גדרותי, ומוגש עד בכיכי.

הרקנים של נהרין גרו ליהיות יותר ממבצעים מיום נס. יש להם שמות ואישיות ויכולת וחוויות מוחלטת להם חלקם מננו. הם יודעים מה הם רוקדים. והם נדיבים וצנועים ומרחיבים.

"ממותות" מאת אוחד נהרין, חמ"ש, 27.3, 20:00, מרכז סוזן דלל

של הפרטים נמצאים שם בחלל, דבר לא נעלם מן העין. הקול עוטף את הרקנים, בפסוק נשמעות נקי שות מטרונים ופעימות לב וצפצוף של מוניטור. מדי פעם צליל של גיטרה. ורקנים מתishiים חורה, ארך רדי ויידס רוקד סולו שבسوפו הוא נופל על הרצפה, גופת מפוארת, ראש מושלם אחוריה והעיניו פעורות מבלי עיפוי עף - לידו נשכבים כל שאר הרקנים באותה תנוחה, כמו שורה קרב וחוש, בסוף הלחמה. המוטש של קפיה באסוף סולו, אליו מצטרפת כל הקבוצה כמו הרגשה, סיומו, חיקקה בזיכרו, יהוז.

מכותה - חייה שעברה מן העולם. נכתה. מה שהיא ואיננו. ממותות - מיל האROLה שיש בה מות. גם בגל שהיתה, וגם בגל שהאותיות בתוכה מרכיבות את המילים "מות", "למות", והמילה "מות" עטופה בשני קצינה במות.

על משטה במה בהיר, בסטורי ורדה שהוסיפו לו שרוט של מושבים, יושב הקהל בארכעת צדרי, עטפי את הכמה. האור (של אבי יונה בונו, מבci) מציף את כלום, רקנים וקהל אחד. אור לא צללים, חם ופי שוט, שלא ישתנה לאורך הערב כולו.

ברממה עליה הרקנין הראשונה ונעמדת על רגל אחת, גופה מותה כמו להקשבה, כפצל. בפרולג היא עוברת מזר אל צד, פועסת אהורה, מנקרת את גבולות הימה בפשיעות מהירות, בברכיהם כפפות, כמעט בניתו. הסלול מדריך, כל מגע של כף רגל מכוון, דמי תה הבירה של כריסטיין פרנק ברורה, מרכזות. הקטע היא שכבת על הצד, בדממה. פתואם מרעדיה את החלל מזוקה קצבית אדירה. הקלה נשים.

שאר הרקנים נכנסים ומתישבים במקומות הפ נויים בשורות הראשונות. כולם לבושים אותו בגדר (של רקפת לוי) - מין אבורול עד מתחת לברכיהם, שעבר שטפה באכע פסטל, כמו צל של בגד ליצן, כמו בגד שדהה, שהסירו ממנו את הצווארון העגול, הילדותי, ואת מכפלת המכנסיים וראש השורול, וגונטו הסימנים הבחרים של מה שהיא. העור שנוטר אחריו שנ מרוח בחבקת צבע, רמו ירקרק, בחחל, מה קורה לגוף שהיא. מרחת בצעב, רמו ירקרק, בחחל, מה קורה לגוף שהיא. הקבוצה יכולה מתודמת וווקת כאיש אחד. זוררי קורחוישי, חזירות נעות ונעוצרת, יד את תשוכתיה של כלפי מעלה, אצבעות קצת מזוחות, קפואות, יד של שחה כבב, רמו ירקרק, בחחל, מה קורה לגוף שהיא. שניה גזרה אל החזה. הרקנים נעים כמו בחלום, לא מאץ נואה לעין, וmdi פעם אחד מהם נופל, כאילו כשל. בغال שהrikוד עשיר כל כך, אני נותרת לו לחת רחש מבלי מאמץ של התבוננות, כמו קים עצמאים שאין נודוש את מלוא תשומת הלב, אך והرك תרגיל ממש